

Arrest

nr. 241 269 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 januari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verwerende partij stelt het feitenrelaas in haar nota met opmerking als volgt voor:

“Op 21 augustus 2014 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 8 oktober 2014 werd door het Commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Op 16 oktober 2014 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) afgeleverd.

Bij arrest nummer 145.142 van 8 mei 2015 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekende partij.

Op 12 juni 2015 diende verzoeker een volgende asielaanvraag in.

Op 26 juni 2015 nam het CGVS een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 30 juni 2015 heeft het CGVS voornoemde beslissing dd. 26 juni 2015 ingetrokken, waarna op 9 juli 2015 opnieuw een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag werd genomen door het CGVS.

Op 14 juli 2015 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) afgeleverd.

Bij arrest nummer 157.954 van 9 december 2015 heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van het CGVS dd. 9 juli 2015 verworpen.

Op 27 januari 2016 diende verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 14 april 2016 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard en werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd.

Bij arrest nummer 168.187 van 24 mei 2016 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de bijlage 13quinquies dd. 14 juli 2015 verworpen.

Op 19 september 2017 diende verzoeker een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als ander familielid van een Unieburger, in functie van zijn Bulgaarse schoonmoeder, mevrouw T.V.F.

Op 16 maart 2018 werd deze aanvraag geweigerd door middel van een bijlage 20.

Bij arrest nummer 209.693 van 20 september 2018 heeft de Raad het beroep tot nietigverklaring van de beslissing van 16 maart 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verworpen.

Bij arrest nummer 209.694 van 20 september 2018 heeft de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissingen dd. 14 april 2016 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en een bijlage 13 werd afgeleverd, verworpen.

Op 30 juli 2019 diende verzoekende partij een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als ander familielid van een Unieburger, in functie van zijn Bulgaarse schoonmoeder, mevrouw T.V.F.

Op 24 oktober 2019 diende verzoekende partij ook een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is thans hangende.

Op 28 januari 2020 werd de aanvraag dd. 30 juli 2019 geweigerd door middel van een bijlage 20 met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de thans bestreden beslissing.”

De eerste bestreden beslissing is de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De tweede bestreden beslissing is de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide bestreden beslissingen zijn genomen op 28 januari 2020, met kennisgeving op 31 januari 2020, en luiden in de vorm van een bijlage 20 als volgt:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.07.2019 werd ingediend door: Naam: N. Voornaam: R. Nationaliteit: Armenië Geboortedatum: 01.11.1977 Geboorteplaats: H. Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 30.07.2019 voor de tweede maal gezinshereniging aan met zijn schoonmoeder, zijnde T. V. F., van Bulgaarse nationaliteit, met rijksregisternummer (...). Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’ Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’. Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980

werden volgende documenten voorgelegd: - reispaspoort Armenië (AM0848347) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.08.2012 met visumsticker en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Griekenland op 15.08.2014 - attest n°228 dd. 15.05.2018 waarin de lokale Oekraïense overheden verklaren dat betrokkene (en zijn gezin) en de referentiepersoon in de periode 13.06.2013 – 16.09.2014 beide ingeschreven waren op het adres ‘(...)’: echter, voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient in allereerst opgemerkt te worden dat betrokkene Schengen inreisde op 15.08.2014. In tweede instantie dient opgemerkt te worden dat hij eerdere ten opzichte van de Belgische autoriteiten verklaarde dat hij in de periode 2007 - ± juni 2014 woonachtig was op een ander adres en slechts net voor zijn vertrek uit Oekraïne op dit adres woonachtig was, met name in de periode ± juni 2014 – half augustus 2014 (zie interview dd. 04.09.2014 afgenomen in het kader van zijn asielaanvraag dd. 21.08.2014). Voor zover deze korte samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze onvoldoende recent is om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is het wel degelijk de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er sprake is van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. - attest n°N66964 dd. 16.07.2018 vanwege de Oekraïense belastingdienst waaruit blijkt dat er voor de periode 01.04.2013 – 31.03.2018 geen inkomsten werden geregistreerd op naam van betrokkene: echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de relevantie van dit attest niet is aangetoond. Immers, in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat betrokkene op 15.08.2014 Schengen inreisde; het voorgelegde attest is dan ook niet relevant voor de periode 15.08.2014 – 31.03.2018. In tweede instantie dient opgemerkt te worden dat, wat betreft de periode 01.04.2013 – 15.08.2014, betrokkene eerdere ten opzichte van de Belgische autoriteiten verklaarde dat hij voor zijn komst naar België wel degelijk economisch actief was, zijnde als zelfstandig schoenmaker (zie interview dd. 04.09.2014 afgenomen in het kader van zijn asielaanvraag dd. 21.08.2014), en dat hij een som van €3000 betaalde aan een reisbureau voor de (legale) reis naar Griekenland van zichzelf en zijn gezin. Hij beschikte dan ook wel degelijk over de nodige bestaansmiddelen. - kadastraal attest Oekraïne n°129784270 dd. 05.07.2018 waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende goederen / hypotheek geregistreerd waren op naam van betrokkene met bijbehorende ‘kaart van natuurlijke persoon – belastingbetaler’: echter, deze gegevens hebben betrekking op de situatie in juli 2018, zijnde na het vertrek van betrokkene uit Oekraïne; deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. - bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde, zijnde de echtgenote van betrokkene dd. 07.02.2017, 10.03.2017 en 11.04.2017 (deze gegevens werden reeds voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 19.09.2017): voor deze documenten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze daten van na de aankomst van betrokkene en zijn gezin in België, en bijgevolg – gezien ze betrekking hebben op de situatie in ons land – niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging - bewijzen geldstortingen vanwege een derde aan de referentiepersoon dd. 26.10.2017, 28.11.2017, 06.12.2017 - huurovereenkomst dd. 22.06.2016 op naam van betrokkene en zijn echtgenote voor hun woning op het adres (...) met bijbehorende registratiebewijs; bewijzen waaruit blijkt dat deze huurlasten in de maanden juni – september 2018 werden betaald door de referentiepersoon: deze betalingen daten van na de aankomst van betrokkene en zijn gezin in België, en zijn bijgevolg – gezien ze betrekking hebben op de situatie in ons land – niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging - documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: deeltijdse arbeidsovereenkomst A. T. BVBA dd. 09.11.2017 met bijvoegsels dd. 20.11.2017, 18.12.2018, 01.05.2019 en 01.06.2019 en bijbehorende loonfiches voor de periode maart - augustus 2019; uitkeringsattest De Voorzorg dd. 02.10.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode 11.01.2019 - 31.08.2019 tevens een uitkering wegens primaire arbeidsongeschiktheid ontving. Uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon in augustus 2019 (de meest recente gekende gegevens) een inkomen had van €1362,56 - attest dd. 29.08.2019 waaruit blijkt dat betrokkene en zijn gezinsleden (echtgenote en minderjarige zoon) op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Borgloon - attest dd. 03.10.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Borgloon - bewijs aansluiting De Voorzorg dd. 06.09.2019 op naam van de referentiepersoon - bewijs aansluiting De Voorzorg dd. 02.10.2019 op naam van betrokkene en zijn gezin Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 19.08.2014 in België verblijft; de referentiepersoon woont in ons land sedert

22.08.2017; de vestiging van betrokkene in België ging deze van de referentiepersoon vooraf. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat de referentiepersoon op 18.09.2018 werd gedomicilieerd op het adres van betrokkene en zijn gezin in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon - gelet op haar gezinssamenstelling - beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene bijkomend (naast zijn echtgenote en minderjarige zoon) ten laste te nemen. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 22.08.2019 ononderbroken tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Bovendien blijkt nergens dat betrokkene over een arbeidskaart beschikt of vrijgesteld is hierover te beschikken. Ook de echtgenote van betrokkene is sedert 21.12.2017 ononderbroken zelf tewerkgesteld. Het gegeven dat de referentiepersoon sedert september 2018 tot op heden op het adres van betrokkene gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat beiden op hetzelfde gedomicilieerd zijn, heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine. Uit het geheel van de beschikbare gegevens stukken blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Ook de echtgenote en minderjarige zoon van betrokkene hebben geen verblijfsrecht in België. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 47/1, 2° en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep: Verzoeker meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing: 2.1. Eerste middel Schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* art. 47/1, 2° van de vreemdelingenwet Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur:

Zorgvuldigheidsplicht 2.1.1. Algemene regels De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954). De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Ten laste van de EU schoonmoeder - toepassing op de feitsituatie in casu TEN EERSTE heeft verzoeker op 30/07/2019 een aanvraag ex art. 47/1, 2° vrw. ingesteld op basis van nieuwe elementen. Verzoeker richtte hiervoor een begeleidend schrijven naar de ABS van Borgloon behept met de navolgende stukken, dewelke tevens bij zij aanvraag bij de ABS werden neergelegd: - Kopij attest Nummer 129786877 - Kopij attest Nummer 129784270 - Kopij attest N67030 inzake geen inkomen - Kopij attest N66964 inzake geen inkomen - Kopij attest Nr: 228 van 15/05/2018 - Kopij diverse geldstortingen Money Gram In eerste instantie dient er te worden opgemerkt dat verwerende partij deze nieuwe stukken in hoofde van verzoeker niet volledig heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoeker nieuwe stukken aan het administratief dossier gevoegd. In concrete werden de stukken vanuit Oekraïne gekend onder nummer 129786877 en N67030 niet in ogenschouw genomen door verwerende partij. Dit element volstaat in se om de bestreden beslissing te vernietigen. Verwerende partij dient elk document dewelke worden voortgebracht afzonderlijk in aanmerking te nemen en te motiveren. Ten overvoede blijkt dat verwerende partij deze basisdocumenten en geactualiseerde stukken niet of niet afdoende heeft geanalyseerd en gemotiveerd, niettegenstaande dat deze expliciet werden voorgelegd in het kader van de huidige aanvraag. Dit element volstaat in se om de bestreden beslissing te vernietigen. TEN TWEEDE is het uiteraard zo dat verzoeker ten laste moet zijn van zijn Bulgaarse schoonmoeder en hij derhalve afhankelijk moet zijn van de materiële steun vanwege laatstgenoemde. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet spreekt immers van bloedverwanten in neerdalende lijn "die te hunnen laste zijn". Nergens kan er worden gelezen dat deze verplichting om te beschikken over afdoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van de descendent in het land van herkomst. Verwerende partij daarentegen stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker hoe dan ook moest aantonen dat hij financieel/materieel afhankelijk was van zijn schoonmoeder in het land van herkomst. Deze materiële steun moet verzoekster toelaten om minimaal te kunnen overleven in haar herkomstland of gewone verblijfplaats, rekening houdende met zijn financiële en sociale omstandigheden. Volgens de Burgerschapsrichtlijn moeten de documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de Unieburger, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst' De Vreemdelingenwet voegt hieraan toe dat, wanneer de overheden van het land van herkomst dergelijke documenten niet uitreiken, het feit van het ten laste zijn of deel uit te maken van het gezin van de Unieburger bewezen mag worden met elk passend middel²¹.

3 4 De memorie van toelichting bij de wet van 19 maart 2014 verwijst voor het begrip "ten laste" naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie '. De hoedanigheid van een familielid ten laste vloeit voort uit een feitelijke situatie waarbij het familielid materieel gesteund wordt door de

Unieburger of door diens echtgenoot of partner. Dit mag met elk passend bewijsmiddel aangetoond worden^{4 3 6}. Men is als familielid ten laste van een Belg of Unieburger en diens echtgenoot of partner, als men in de maanden voor de aanvraag voor gezinshereniging, afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen. Dit om minimaal te kunnen overleven in het herkomstland of de gewoonlijke verblijfplaats. Verwerende partij moet daarbij tevens rekening houden met de financiële en sociale omstandigheden. Het 'ten laste zijn' is een feitenkwesitie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). Het is tevens mogelijk dat verzoeker al een tijdje in België verblijft op het moment dat hij de aanvraag gezinshereniging indient, wat in casu het geval is in hoofde van verzoeker aangezien hij sedert augustus '2014 in België verblijft samen met zijn gezin. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing zelf dat verzoeker in augustus '2014 België is binnen gereisd en dat hij niet aantoot daarna te hebben teruggekeerd naar het land van herkomst. Evenmin blijkt dit element uit het administratief dossier van verzoeker. Verwerende partij verwijst voorts naar de ongeloofwaardige asielpcedure van verzoeker om de voorgelegde objectieve stukken buiten spel te plaatsen. Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker vanaf ten minste 01/01/2017 - financieel en materieel - ondersteund werd door haar Bulgaarse schoonmoeder. Dat deze financiële steun in België heeft plaatsgevonden is ter zake niet relevant. In het verlengde hiervan heeft hij bij zijn aanvraag diverse documenten naar voren gebracht zoals o.a. geldstortingen dewelke door verwerende partij niet worden betwist. Bovendien wordt in de bestreden beslissing tevens niet betwist dat verzoeker bij zijn schoonmoeder heeft ingewoond. Dit gegeven is niet voor betwisting vatbaar. Het louter feit dat volgens verwerende partij deze samen woont onvoldoende recent is raakt kant nog wal, aangezien zulks voor zijn aankomst naar het Rijk heeft plaatsgevonden en in Oekraïne (land van afkomst) heeft plaatsgevonden. Dat kan uiteraard een wettig of een onwettig verblijf zijn. In dit geval moet verwerende partij verzoeker ten laste beschouwen als verzoeker de Belg of Unieburger ingeschreven staan op hetzelfde adres- of de Belg of Unieburger zijn huisvesting financiert. Het bewijs van 6 maanden overschrijvingen voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging hoeft verzoeker in dit geval niet voor te leggen⁷. In het arrest JIA van het Hof van Justitie van 9 januari '2007 heeft het Hof gesteld dat de voorwaarde van "ten laste " inhoudt dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan "de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot ten einde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan". De bewijslast inzake het ten laste zijn van een EU moeder ligt derhalve bij verzoekster. Het staat in casu buiten kijf dat verzoeker ten laste is van zijn Bulgaarse schoonmoeder, aangezien hij financieel ondersteund werd door zijn Bulgaarse schoonmoeder in België en effectief met haar samenwoonde in Oekraïne. Verzoeker heeft in de bestreden aanvraag tevens aangetoond dat hij geen inkomsten, noch onroerende goederen heeft Oekraïne, doch deze documenten hebben betrekking op de meest actuele periode in hoofde van verzoeker i.h.b. de periode van 2016-2017. Dat er een schenking heeft plaatsgevonden opzichts verzoeker bewijst in se de vermogendheid van verzoeker niet. Schenkingen zijn immers voor herroeping vatbaar en dit toont nogmaals de materiële steun vanwege de Bulgaarse schoonmoeder aan verzoeker in het land van herkomst. Uit het geheel van het dossier blijkt immers dat verzoeker recht heeft op gezinshereniging. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Bulgaarse schoonmoeder en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de afhankelijkheidsgraad en financiële situatie van de referentiepersoon. Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, Beginselen van behoorlijk handelen, R.W. 1982-1983, 963.). Dat de middelen bijgevolg ernstig en gegrond zijn; 2.1.3. Ten laste van de Unieburger - toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoekster - Deze voorwaarde mag niet kennelijk onredelijk zijn. Verwerende partij mag de eis dat het familielid in het herkomstland ten laste moet zijn niet kennelijk onredelijk invullen. Zo kan DVZ niet eisen dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat in het herkomstland tussen het familielid en de Belgische referentiepersoon, als er op dat ogenblik nog geen verwantschap bestond tussen beiden. "Zo sprak de RvV zich in arrest nr. 163.233 uit over een situatie waarbij het kind van een Armeense moeder al in België verbleef op het moment dat zijn moeder wettelijk ging samenwonen met een Belg. Omdat DVZ bewijzen eiste van financiële steun vanwege de Belg aan het kind nog voor zijn aankomst in België, vroeg DVZ het onmogelijke van het familielid. De afhankelijkheidsrelatie tussen de Belg en het Armeense kind was immers pas later in België ontstaan, namelijk op het ogenblik van wettelijke samenwoning tussen de Belg en de Armeense moeder. Ook gaat DVZ met een dergelijke interpretatie voorbij aan de bewoordingen van artikel 40bis §2, eerste lid, 3° Vw dat bepaalt dat de aanvrager "te hunnen laste " moet zijn, d.w.z. van de referentiepersoon én van diens echtgenoot of partner en dus niet enkel van de referentiepersoon. De RvV wijst er nog op dat in

*casu het familielid bij haar vertrek uit het herkomstland minderjarig was en haar moeder vergezeld, wat impliceert dat o zij toen ten laste was van haar moeder. " In casu kan er worden vastgesteld dat verzoeker zijn schoonmoeder pas sedert 11/07/2017 over de Bulgaarse nationaliteit beschikt. Doch, dient er te worden opgemerkt dat verzoeker op dat ogenblik al reeds in België vertoefde en niet in Oekraïne, aangezien hij alhier op 21/08/2014 een eerste asielaanvraag indienden. Verzoeker heeft in België diverse geld sommen ontvangen van zijn Bulgaarse schoonmoeder en hij woonde in Oekraïne effectief samen met haar, gedurende een periode alwaar hij niet over een inkomen beschikte. Verwerende partij kan ter zake niet dienstig naar een verklaring uit zijn asielpcedure verwijzen - dewelke bovendien als ongeloofwaardig werd gecatalogiseerd - ten einde een formeel attest vanwege de Oekraïense autoriteiten buiten beschouwing te laten. Hieruit mag er worden afgeleid dat verzoeker effectief financieel en materieel afhankelijk was van haar moeder in het land van oorsprong. Er weze nogmaals herhaald dat verwerende partij mag ook deze afhankelijkheidsrelatie niet te streng gaan invullen. 'Ten overvloede dient er nog op te worden gewezen dat hoewel uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij duidelijk bewijzen heeft bijgebracht van het ten laste zijn van haar EU schoonmoeder in het land van herkomst, uit de gegevens van het administratief dossier en de verklaringen van verzoekers, die door de verwerende partij op zich niet worden betwist, haar schoonmoeder pas vanaf 11/07/2017 over de Bulgaarse nationaliteit beschikte en dat verzoeker op dat ogenblik al reeds in het Rijk verbleef en derhalve niet afhankelijk kon zijn in Oekraïne. Tot slot verwijst verzoeker naar het arrest van RvV 26 januari 2017, nr. 181.327 dewelke in casu parallel kan worden toegepast. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de naar voren gebrachte stukken en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*. R. W. 1982 - 1983, 963.). Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;"*

2.2. De verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepalingen hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden verwijst naar de juridische grondslag: artikel 52, § 4, 5°, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en naar artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing weigert de aanvraag omdat de verzoeker niet afdoende bewijst dat hij ten laste was van de referentiepersoon (zijn schoonmoeder) of deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon in het herkomstland, omdat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om verzoeker, de echtgenote van de verzoeker en het kind ten laste te nemen. Verder bespreekt de bestreden beslissing de voorgelegde stukken Verzoeker is sedert 22 augustus 2018 ononderbroken tewerkgesteld en beschikt zelf over een inkomen, naast het inkomen van zijn echtgenote, die ononderbroken tewerkgesteld is sedert 21 december 2017. Het gegeven dat verzoeker en zijn gezin samenwonen met de referentiepersoon, heeft niet automatisch tot gevolg dat verzoeker ten laste was/is van de referentiepersoon.

De tweede bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslag: artikel 7, 1, 2°, van de Vreemdelingenwet omdat het legaal verblijf van de verzoekende partij is versteken. Zij zet de vaststellingen over het onderzoek, verricht in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, uiteen: verzoeker maakt geen deel uit van het kerngezin van de referentiepersoon. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie wordt betwist omdat verzoeker een volwassen man is waarvan verwacht mag worden dat hij in het herkomstland een leven kan opbouwen. Ook de echtgenote en het kind hebben geen verblijfsrecht in België. Er is geen sprake van enige medische problematiek in hoofde van verzoeker.

Dit is afdoende. Verzoeker maakt niet duidelijk welke motieven van de bestreden beslissingen hij niet begrijpt en uit het verzoekschrift blijkt dat hij de redengeving kent. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de door verzoeker aangehaalde bepalingen, is niet geschonden.

Dit onderdeel is ongegrond.

2.3. Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissingen inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht die in het licht van de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk haar besluit heeft genomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet luidt:

“de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel.”

Artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

*“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° (...)
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;
3° (...)”*

Uit deze bepalingen blijkt dat een ander familielid, zoals bedoeld in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, moet bewijzen dat hij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon of deel uitmaakte van diens gezin. Wat betreft de motivering dat verzoeker niet heeft aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst, stelt verzoeker dat geen rekening is gehouden met voorgelegde stukken en dat ook de situatie tijdens zijn verblijf in België minstens sedert 11 januari 2017 moet in acht genomen worden.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 21 augustus 2014 een asielaanvraag indiende. Zijn echtgenote diende diezelfde dag, samen met hun minderjarig kind, ook een asielaanvraag in. Op 8 oktober 2014 kende de commissaris-generaal aan niemand van hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe. Hun beroep tegen deze beslissingen bij de Raad leidde niet tot een ander resultaat (zie punt 1.). De tweede ingediende asielaanvraag eindigt op een weigering tot inoverwegingname. Ook deze beslissing is definitief, gelet op de verwerping middels arrest van de Raad met nr. 157 954 van 9 december 2015. Verzoeker diende een eerste maal een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van meer dan drie maanden in functie van dezelfde referentiepersoon, zijn schoonmoeder, wat werd geweigerd bij beslissing van 16 maart 2018. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad middels arrest nr. 209 693 van 20 september 2018.

De thans hangende gezinsherenigingsaanvraag is ingediend op 30 juli 2019. Zijn echtgenote heeft drie aanvragen ingediend om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar moeder, die de Bulgaarse nationaliteit heeft verkregen, te verkrijgen. Tegen de weigeringsbeslissing van haar laatste aanvraag heeft de echtgenote van verzoeker beroep aangetekend bij de Raad dat werd verworpen op 21 september 2020 met arrest nr. 241 268.

2.5. Verzoeker stelt in eerste instantie dat geen rekening is gehouden met de attesten met nummers 129786877 en N67030. Bij het verzoekschrift wordt een kopie van een mail van de raadsman van verzoeker van 31 juli 2019 toegevoegd waaruit moet blijken deze stukken werden overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken. De stukken zijn voorhanden in het administratief dossier maar de mail

geeft duidelijk te kennen dat deze stukken het dossier van het gehele gezin, dus ook de echtgenote van verzoeker, betreffen. In het arrest nr. 241 268 van 21 september 2020 wordt hierover gemotiveerd:

“De Raad merkt op dat de verzoekende partij geen belang toont bij haar grief dat de volgende stukken niet zijn onderzocht en besproken:

- *Kopij attest Nummer 129786877;*
- *Kopij attest Nummer 129784270;*
- *Kopij attest N67030 inzake geen inkomen;*
- *Kopij attest N66964 inzake geen inkomen;*
- *Kopij attest Nr. 228 van 15/05/2018;*
- *Kopij diverse geld-stortingen Money Gram.*

De grief dat “In eerste instantie dient er te worden opgemerkt dat verwerende partij deze nieuwe stukken in hoofde van verzoekster niet heeft onderzocht, niettegenstaande dat verzoekster nieuwe stukken aan het administratief dossier gevoegd nl. attest nummer 129786877, attest nummer 129784270 en attest Nr: 228 van 15/05/2018.” is niet correct omdat blijkt uit het administratief dossier dat al deze stukken voordien aan bod zijn gekomen.

Aldus blijkt dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift tot beroep bij de Raad van 18 januari 2019 (zaak die geleid heeft tot het arrest van de Raad met nr. 222 540 van 12 juni 2019) het volgende stelde:

“(…)

In het bijzonder werden enkele formele attesten - dewelke niet betwist noch afzonderlijk besproken worden in de bestreden beslissing - bekleed met Nummers 129786877 en 129784270 naar voren gebracht, waaruit onmiskenbaar blijkt dat op datum van 05/07/2018 in hoofde van verzoekster en haar echtgenoot geen onroerende goederen geregisterd zijn in Oekraïne.(…)

Daar gelaten de vraagstelling dat deze stortingen plaats hebben gevonden naar België, dient verzoekster op te merken dat verwerende partij het formeel niet betwiste attest Nr: 228 dd. 15/05/2018 totaal buiten beschouwing heeft gelaten.

Uit dit attest blijkt onmiskenbaar dat verzoekster samen met haar gezin ingeschreven was bij haar moeder in Oekraïne en daadwerkelijk samen met haar woonachtig en aldus gelet op de ontstentenis van inkomen vanaf de periode 01/07/2013 (zie attest N67030 en N66964) derhalve financieel en materieel afhankelijk was van haar moeder. Dit gegeven werd niet onderzocht, noch gemotiveerd door verwerende partij.

(…)”

De verzoekende partij houdt tevergeefs voor dat deze stukken niet in een eerdere aanvraag werden onderzocht. Dit is niet ernstig. Voorst belet niets de verwerende partij te verwijzen naar eerder gebruikte motieven, temeer deze de verzoekende partij gekend zijn. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen, is niet geschonden.

Verder vermeldt het attest ‘N67030’ geen naam van verzoeker (enkel de naam van diens echtgenote) zodat verzoeker zijn belang bij deze grief niet aantoot en het stuk in zijne hoofde niet dienstig is. Het stuk met nummer 129786877 bevat niet de naam van verzoeker en is opgesteld op 15 juli 2018 door de Oekraïense autoriteiten terwijl verzoeker al sedert 2014 in België is toegekomen, en handelt over onroerend goed in Oekraïne. Verzoeker legt geenszins dienstig uit op welke wijze het stuk relevantie kan hebben en dit werd behandeld in het kader van de gezinsherenigingsaanvraag van zijn echtgenote met wie hij samenleeft bij de referentiepersoon. Verzoeker toont niet aan dat dit stuk betrekking heeft op hemzelf. Het is in elk geval geen stuk dat betrekking heeft op de toestand toen verzoeker in het herkomstland verbleef. Uit dat stuk kan dit echter niet afgeleid worden. Gevraagd ter terechtzitting wat het belang is bij deze grief, antwoordt de advocaat van verzoeker dat uit het attest van 15 juli 2018 kan afgeleid worden dat voordien en nadien geen onroerende goederen voorhanden waren in Oekraïne. Deze redenering toont geen belang aan bij de grief. De attesten spreken over juli 2018 en niet over de periode voor de komst naar België en niet over de periode na het opstellen ervan. Het belang bij deze grieven ontbreekt.

2.6. Verzoeker beroept zich op artikel 40bis, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet om voor te houden dat nergens wordt gelezen dat het beschikken over voldoende bestaansmiddelen enkel zou slaan op het ten laste nemen van verzoeker in het land van herkomst.

Verzoeker heeft zijn aanvraag ingediend op grond van artikel 47/1 zodat hij zich niet dienstig op voormelde bepaling kan beroepen.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie”* in artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat, hoewel de bewoordingen *“in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin”* vermeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet niet geheel samenvallen, moet worden vastgesteld dat dit artikel onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, lid 2, a), van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer*, 2013-2014, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Deze bepaling heeft betrekking op zgn. ruimere familieleden, dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

Verzoeker diende een aanvraag in toepassing van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet in, in de hoedanigheid van ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn schoonmoeder, die de Bulgaarse nationaliteit bezit.

Het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden is, bij gebrek aan een wettelijke bewijsregeling ter zake, vrij. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceren echter tevens dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van de voorwaarden heeft geleverd. Hierop oefent de Raad, als annulatierechter, slechts een marginale wettigheidstoetsing uit.

2.7. De doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (*cf.* conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer, dient dan ook in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Het Hof van Justitie stelde in zijn arrest *Rahman* van 5 september 2012 (C-83/11) verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen

wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

De Raad benadrukt dat wat betreft het “*ten laste*” zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van deze voorwaarde dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze vereiste levert. Hierop oefent de Raad enkel een wettigheidstoetsing uit.

Wat de interpretatie van het begrip “*ten laste*” betreft, kan ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (§ 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539). Deze invulling van het begrip “*ten laste*” werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C- 423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens wordt verwezen naar het arrest *Jia*:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten *Jia* en *Reyes* blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “*ten laste*” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij of zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, par. 36). Echter blijkt uit dit arrest – hetgeen werd bevestigd in het arrest *Reyes* voor wat betreft descendenten van een burger van de Unie – dat het familielid in een dergelijk geval wel degelijk moet bewijzen dat die afhankelijkheid reeds bestaat van in het land van herkomst tot op het moment van de aanvraag.

Waar verzoeker aldus tracht aannemelijk te maken dat nergens wordt voorzien dat de afhankelijkheidssituatie betrekking dient te hebben op de situatie in het herkomstland, vindt dit betoog noch steun in de wettelijke bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Terzake verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 209 693, uitgesproken in de eerdere gedane gezinsherenigingsaanvraag van verzoeker, dat stelt:

“Voor zover moet worden begrepen dat verzoeker tracht aannemelijk te maken dat het “land van herkomst”, eveneens betrekking kan hebben op het “land van gewoonlijk verblijf”, waarbij dit “land van gewoonlijk verblijf” hetzelfde land kan uitmaken als het gastland, d.i. België, wijst de Raad op het volgende. Het “land van herkomst” is het land waar de derdelander verbleef toen hij verzocht om de Unieburger te begeleiden of zich bij hem te voegen. Het hoeft weliswaar niet noodzakelijk het land van nationaliteit te zijn en kan dus evenzeer een “land van gewoonlijk verblijf” uitmaken, doch moet wel een ander land zijn dan het gastland waar de Unieburger, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, zich bevindt. Verzoekers interpretatie – dat het land van herkomstland, dan wel het land van gewoonlijk verblijf hetzelfde land zou kunnen zijn als het gastland, d.i. België – houdt dit in dat het zou volstaan dat een familielid die derdelander is, zonder voorafgaandelijk aan zijn komst naar België ten laste van de referentiepersoon te zijn geweest, naar België reist om te zijnen laste te vallen en vervolgens verweerder confronteert met een “fait accompli”-situatie om te worden toegelaten tot verblijf. Nergens in de wettekst, noch in de voorbereidende werken dienaangaande, kan voor dergelijke vooropgestelde interpretatie van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet enige steun worden gevonden.”

Dit arrest kent kracht van gewijsde.

2.8. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker zijn aanvraag indiende op 30 juli 2019. In het administratief dossier bevindt zich een “*motivatiebrief*” van de werkgever “R. O.” waaruit blijkt dat verzoeker sedert “*de zomer 2019*” bij haar is tewerkgesteld. Ook zijn er diverse loonbrieven van deze werkgever voorhanden in het dossier, waarvan de meest recente een loon van 1218,42 euro voor de maand januari 2020 vermeldt, en voor de maand december 2019 1024,04 euro. Het Dolsis onderzoek, verricht na het nemen van de bestreden beslissingen, bevestigt deze gegevens. Verzoeker is dus alleszins niet meer ten laste van de referentiepersoon sedert zijn tewerkstelling. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen niet correct zouden stellen dat hij sedert 22 augustus 2019 ononderbroken tewerkgesteld was (en is).

2.9. In de mate dat de grieven van verzoeker stellen dat moet rekening gehouden worden met de tenlasteneming in het gastland België, zijn deze ongegrond, gelet op de bespreking onder de punten 2.6. en 2.7.

2.10. Verder gaat verzoeker voorbij aan het gegeven dat, zo er al sprake was van een samenwoning met zijn schoonmoeder in Oekraïne, deze verbroken is door het vertrek van verzoeker naar België anno 2014. De schoonmoeder van verzoeker is pas in 2017 naar België gekomen. Verzoeker vergeet dat hij een aanvraag heeft ingediend en moet aantonen dat hij, recent voor het indienen van de aanvraag, deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon voor de referentiepersoon naar België kwam, verblijf dat niet heeft plaats gevonden in het gastland, hetzij België. Hij toont niet aan dat hij tijdens de jaren 2017, 2016 en 2015 heeft samengewoond met de referentiepersoon in een ander land dan België, wat niet het geval is. De referentiepersoon heeft het herkomstland verlaten om België binnen te komen. Ondertussen was de gezinsband (in de zin ‘het deel uitmaken van elkaars gezin’) al sedert 2014 onderbroken. Het spreekt voor zich dat het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon, nadat drie jaar zijn verstreken omdat verzoeker dit gezin heeft verlaten en de referentiepersoon jaren nadien het gezin van verzoeker vervoegde, geen geldingskracht heeft voor het toepassen van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Verzoeker meent ten onrechte dat hij een tenlasteneming niet hoeft te bewijzen omdat hij financieel gesteund wordt door zijn schoonmoeder in België en effectief met haar samenwoont in België. Het volstaat erop te wijzen dat verzoeker dient aan te tonen dat hij recent voor de komst van de schoonmoeder naar België moet aantonen ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in een ander land dan België of deel uit te maken van het gezin van de referentiepersoon in een ander land dan België. Verzoeker faalt in deze bewijslast.

Verzoeker slaagt er niet in de volgende motieven te weerleggen:

“Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’. Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd: - reispaspoort Armenië (AM0848347) op naam van betrokkene, afgeleverd op 27.08.2012 met visumsticker en uit- en inreisstempels waaruit blijkt dat hij Schengen inreisde via Griekenland op 15.08.2014 - attest n°228 dd. 15.05.2018 waarin de lokale Oekraïense overheden verklaren dat betrokkene (en zijn gezin) en de referentiepersoon in de periode 13.06.2013 – 16.09.2014 beide ingeschreven waren op het adres ‘(...)’: echter, voor zover dit attest dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient in allereerst opgemerkt te worden dat betrokkene Schengen inreisde op 15.08.2014. In tweede instantie dient opgemerkt te worden dat hij eerdere ten opzichte van de Belgische autoriteiten verklaarde dat hij in de periode 2007 - ± juni 2014 woonachtig was op een ander adres en slechts net voor zijn vertrek uit Oekraïne op dit adres woonachtig was, met name in de periode ± juni 2014 – half augustus 2014 (zie interview dd. 04.09.2014 afgenomen in het kader van zijn asielaanvraag dd. 21.08.2014). Voor zover deze korte samenwoning dient aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze onvoldoende recent is om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Immers, om toepassing te kunnen genieten van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is het wel degelijk de bedoeling dat de gezamenlijke vestiging in het land van herkomst of origine de aanvraag

gezinshereniging direct voorafgaat. De doelstelling van richtlijn 2004/38/EG om de binnenkomst en het verblijf van de andere familieleden van een Unieburger te vergemakkelijken en de finaliteit van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 is er immers op gericht het vrij verkeer van de Unieburger te vrijwaren, en deze in staat te stellen alle gezinsleden mee te nemen bij het verhuizen naar een nieuwe lidstaat. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat er sprake is van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon. - attest n°N66964 dd. 16.07.2018 vanwege de Oekraïense belastingdienst waaruit blijkt dat er voor de periode 01.04.2013 – 31.03.2018 geen inkomsten werden geregistreerd op naam van betrokkene; echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat de relevantie van dit attest niet is aangetoond. Immers, in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat betrokkene op 15.08.2014 Schengen inreisde; het voorgelegde attest is dan ook niet relevant voor de periode 15.08.2014 – 31.03.2018. In tweede instantie dient opgemerkt te worden dat, wat betreft de periode 01.04.2013 – 15.08.2014, betrokkene eerdere ten opzichte van de Belgische autoriteiten verklaarde dat hij voor zijn komst naar België wel degelijk economisch actief was, zijnde als zelfstandig schoenmaker (zie interview dd. 04.09.2014 afgenomen in het kader van zijn asielaanvraag dd. 21.08.2014), en dat hij een som van €3000 betaalde aan een reisbureau voor de (legale) reis naar Griekenland van zichzelf en zijn gezin. Hij beschikte dan ook wel degelijk over de nodige bestaansmiddelen. - kadastraal attest Oekraïne n°129784270 dd. 05.07.2018 waaruit blijkt dat er op datum van het attest geen onroerende goederen / hypotheek geregistreerd waren op naam van betrokkene met bijbehorende 'kaart van natuurlijke persoon – belastingbetaler': echter, deze gegevens hebben betrekking op de situatie in juli 2018, zijnde na het vertrek van betrokkene uit Oekraïne; deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. - bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan een derde, zijnde de echtgenote van betrokkene dd. 07.02.2017, 10.03.2017 en 11.04.2017 (deze gegevens werden reeds voorgelegd in het kader van de voorgaande aanvraag gezinshereniging dd. 19.09.2017): voor deze documenten dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze daten van na de aankomst van betrokkene en zijn gezin in België, en bijgevolg – gezien ze betrekking hebben op de situatie in ons land – niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging - bewijzen geldstortingen vanwege een derde aan de referentiepersoon dd. 26.10.2017, 28.11.2017, 06.12.2017 - huurovereenkomst dd. 22.06.2016 op naam van betrokkene en zijn echtgenote voor hun woning op het adres (...) met bijbehorende registratiebewijs; bewijzen waaruit blijkt dat deze huurlasten in de maanden juni – september 2018 werden betaald door de referentiepersoon: deze betalingen daten van na de aankomst van betrokkene en zijn gezin in België, en zijn bijgevolg – gezien ze betrekking hebben op de situatie in ons land – niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging - documenten met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon: deeltijdse arbeidsovereenkomst A. T. BVBA dd. 09.11.2017 met bijvoegsels dd. 20.11.2017, 18.12.2018, 01.05.2019 en 01.06.2019 en bijbehorende loonfiches voor de periode maart - augustus 2019; uitkeringsattest De voorzorg dd. 02.10.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode 11.01.2019 - 31.08.2019 tevens een uitkering wegens primaire arbeidsongeschiktheid ontving. Uit deze documenten blijkt dat de referentiepersoon in augustus 2019 (de meest recente gekende gegevens) een inkomen had van €1362,56 - attest dd. 29.08.2019 waaruit blijkt dat betrokkene en zijn gezinsleden (echtgenote en minderjarige zoon) op datum van het attest geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Borgloon - attest dd. 03.10.2019 waaruit blijkt dat de referentiepersoon op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Borgloon - bewijs aansluiting De voorzorg dd. 06.09.2019 op naam van de referentiepersoon - bewijs aansluiting De voorzorg dd. 02.10.2019 op naam van betrokkene en zijn gezin Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat betrokkene sedert 19.08.2014 in België verblijft; de referentiepersoon woont in ons land sedert 22.08.2017; de vestiging van betrokkene in België ging deze van de referentiepersoon vooraf. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon is geen sprake. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat de referentiepersoon op 18.09.2018 werd gedomicilieerd op het adres van betrokkene en zijn gezin in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, en dat er niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon - gelet op haar gezinssamenstelling - beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene bijkomend (naast zijn echtgenote en minderjarige zoon) ten laste te nemen. Bijkomend dient opgemerkt

te worden dat betrokkene sedert 22.08.2019 ononderbroken tewerkgesteld is, en bijgevolg zelf over een inkomen beschikt. Bovendien blijkt nergens dat betrokkene over een arbeidskaart beschikt of vrijgesteld is hierover te beschikken. Ook de echtgenote van betrokkene is sedert 21.12.2017 ononderbroken zelf tewerkgesteld. Het gegeven dat de referentiepersoon sedert september 2018 tot op heden op het adres van betrokkene gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat beiden op hetzelfde gedomicilieerd zijn, heeft niet automatisch tot gevolg dat betrokkene ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.”

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt vastgesteld dat “er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon”. Verzoeker betwist niet dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet blijkt dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Uit het voorgaande blijkt tevens dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

2.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding of dat er met de dienstige stukken geen rekening is gehouden zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

2.13. Voor het overige volstaat de vaststelling dat verzoeker geen andere grieven heeft aangevoerd, ook niet wat het beroep, gericht tegen de tweede bestreden beslissing betreft.

2.14. De Raad besluit dat het enig middel ongegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN